

Germandat de Poblet: "Crea un profund malestar la situació dels presos per decisions polítiques"

Dm, 8/01/2019 per Catalunya Religió

(CR) "Tornem a insistir en la necessitat del diàleg sincer i en l'abandonament de la via judicial per resoldre un conflicte polític de primer ordre, tal i com van dir els bisbes catalans en la seva declaració". Aquesta és la reflexió que publica l'editorial del [darrer número](#) de la revista de la [Germandat de Poblet](#).

La aportació de la revista d'aquesta entitat, formada per laics i [vinculada](#) al monestir cistercenc de Poblet, descriu "un sentiment àmpliament compartit que depassa la normalitat social i crea un profund malestar és la situació dels presos per decisions polítiques, en reclusió sense judici des de fa molts mesos". També assegura que no es pot parlar d'un país "fracturat" i que "les divisions que ara hi ha no són pas més greus que les que puguin sorgir dels debats sobre l'avortament, l'eutanàsia o el matrimoni entre persones del mateix sexe". Els darrers mesos diversos grups eclesials s'han [pronunciat](#) en el mateix sentit.

El text també s'emmarca el context internacional i lamenta que els "partits que estan a l'alça per les seves posicions en contra dels immigrants i de la Unió Europea". Argument "d'aïllament, xenofòbia, anti-musulmans visceral i tics demagògics amb deriva autoritària" fan pensar que "que una mena de pulsó autodestructiva s'hagi apoderat de les pors i de les emocions d'una part sensible de l'electorat europeu"

Aquest és el text de l'editorial de la revista *Poblet* [editada](#) per la Germandat del Monestir Cistercenc de Santa Maria de Poblet:

Editorial

Un fantasma plana sobre Europa... Així començava el Manifest comunista (1848) de **Karl Marx**. Es referia, naturalment, al "fantasma" del comunisme. Si ara tornés a la vida ens fa la impressió que es quedaria profundament perplex, perquè

justament el seu diagnòstic, a més de 170 anys de distància, s'està complint però en sentit totalment contrari. Efectivament, el fantasma de la por sacseja el món occidental en general i Europa en particular. **Donald Trump** governa els EUA i **Jair Bolsonaro** acaba de guanyar les eleccions al Brasil. No se'ls pot qualificar d'humanistes ja que es caracteritzen per la voluntat d'aïllament i per la xenofòbia. Tanmateix l'accés al poder de la dreta aïllacionista i de l'extrema dreta autoritària no és cosa només del continent americà. A Europa nou estats estan governats amb el suport de partits d'aquestes tendències, partits que estan a l'alça per les seves posicions en contra dels immigrants i de la Unió Europea. Aïllament, xenofòbia, anti-musulmans visceralment i tics demagògics amb deriva autoritària constitueixen els seus qualificatius. Cal recordar que la UE, malgrat els seus problemes i defectes, és un dels espais on el benestar social, la llibertat, la lliure circulació interior de persones, la democràcia i la separació de poders ha assolit fins avui les cotes més altes de la història. Sembla, doncs, que una mena de pulsó autodestructiva s'hagi apoderat de les pors i de les emocions d'una part sensible de l'electorat europeu. Fins i tot en el marc de l'Estat espanyol ja tenim un partit que proposa l'eliminació de les autonomies, la deportació dels immigrants il·legals, la derogació de les lleis de memòria històrica i contra la violència de gènere.

Si posem una lupa sobre Catalunya, la situació política també és lluny de normalitzar-se. No creiem, però, que es pugui parlar d'un país "fracturat" —els qui ho pensin que visitin l'Ulster per saber què vol dir "societat fracturada"— i les divisions que ara hi ha no són pas més greus que les que puguin sorgir dels debats sobre l'avortament, l'eutanàsia o el matrimoni entre persones del mateix sexe. La política divideix, certament, perquè la societat és plural i té punts de vista diferents, fins i tot en qüestions radicals. El que sembla, però, un sentiment àmpliament compartit que depassa la normalitat social i crea un profund malestar és la situació dels presos per decisions polítiques, en reclusió sense judici des de fa molts mesos. A tot plegat s'hi afegeix les peticions de penes completament exagerades i unes acusacions que no es corresponen amb el que molts han vist en la realitat. Tornem a insistir en la necessitat del diàleg sincer i en l'abandonament de la via judicial per resoldre un conflicte polític de primer ordre, tal i com van dir els bisbes catalans en la seva declaració.

Davant d'aquest panorama ombrívol un cop més hem d'obrir la porta de l'esperança a partir de les paraules del papa **Francesc**, potser l'únic líder humanista de què disposem en aquests moments a Europa. Destaquem la seva proposta de confiança amb la força de la joventut, que és, sens dubte, el futur: "A Cracòvia, durant l'obertura de l'última Jornada Mundial de la Joventut, us vaig preguntar diverses vegades: «Les coses, es poden canviar?». I vosaltres vaucridar tots alhora «sí». Aquesta és una resposta que neix d'un cor jove que no suporta la injustícia i no pot doblegar-se a la cultura del rebuig, ni cedir davant la globalització de la indiferència. Escolteu aquest crit que ve d'allò més íntim!" El papa Francesc, doncs, ens convida a no tenir por i a mantenir l'esperança en un món millor que cal construir des d'ara i sense defallir com a exigència cristiana.

Rebreu la revista a l'entorn del Nadal. Els qui la fem us volem desitjar unes bones festes i us convidem a mantenir la flama de l'esperança cristiana per a l'any 2019. Tinguem present la paraula de Déu en boca de Jeremies: «No els tinguis por, que estic amb tu per salvar-te» (Jr 1,8)